

– Леа, дай ми бисерната си огърлица! Чуваш ли ме, Леа? Дай ми огърлицата си!

Никакъв отговор не последва откъм голямото желязно легло с медни украшения, което проблясваше в полумрака като броня.

– Защо не ми дадеш огърлицата си? Стои ми не по-зле, отколкото на теб, ако не и по-добре!

При звука от прищракването на закопчалката дантелите на леглото се развълнуваха и две голи прелестни ръце с тънки китки извисиха лениво нагоре бели длани.

– Престани, Шери, стига си си играл с тази огърлица.

– Забавно ми е... Боиш се да не ти я открадна ли?

Пред пронизаните от слънцето розови завеси той танцуваше, черен и кръшен, като дявол на фона на разкалена пещ. Но когато отстъпи към леглото, стана отново съвсем бял – от копринения халат до велурените пантофи.

– Не че ме е страх – обади се от леглото нежният и тих глас, – но ще протриеш конеца. Бисерите са тежки.

– Да, тежки са – съгласи се Шери с подобаващо уважение. – Онзи, който ти е подарил този накит, не се е подиграл с теб.

Той стоеше пред едно продълговато огледало, окачено на стената между двата прозореца, и съзерцаваше образа си на много млад и много красив юноша – нито едър, нито дребен, със синкави коси като пера на кос. Разтвори нощните си одежди над матова и твърда гръд, изпъкнала като щит, и същата розова искра заигра по зъбите му, по бялото на тъмните му очи и по бисерите на огърлицата.

– Свали тази огърлица – настоя женският глас. – Чуваш ли какво ти казвам?

Неподвижен пред своето отражение, младежът тихичко хихикаше.

– Да, да, чувам. Знам, страх те е да не ти я отнема!

– Не, но ако ти я дам, ти като нищо ще я приемеш.

– И още как! Пет пари не давам за хорското мнение. Намирам, че е глупаво един мъж да може да приеме от жена бисер върху игла за вратовръзка или два върху чифт копчета за ръкавели, а да се смята опозорен, ако тя му дари петдесет...

– Четирийсет и девет.

– Четирийсет и девет, цифрата ми е известна. Кажй де, не ми ли отива? Кажй, грозен ли съм?

Той се наведе над полегалата жена с предизвикателен смях, който разкри съвсем ситни зъби и влажната вътрешност на устните му. Леа приседна в леглото.

– Не, не бих казала такова нещо. Преди всичко, защото няма да ми повярваш. Но не можеш ли да се смееш, без да бърчиш така нос? Много ли ще си доволен, когато ти се появят три бръчки на носа?

Той отведнъж спря да се смее, изглади кожата на челото си и глътна брадичката си с ловкостта на стара кокетка. Двамата се гледаха враждебно: тя, облакътена сред завивките

и дантелите, той – седнал на ръба на леглото, прехвърлил двата си крака от едната му страна. „Тя ще ми говори какви бръчки ще имам един ден!“ – разсъждаваше той.

А тя: „Защо погрознява, щом се засмее, той, който иначе е тъй красив?“. За миг се замисли и довърши гласно:

– Толкова зъл изглеждаш, когато си весел...

Смееш се само от злоба или от насмешка. Това те загрозява. Толкова често си грозен.

– Не е вярно! – провикна се ядно Шери.

Гневът сключваше веждите му в основата на носа, уголемяваше очите, изпълнени с дръзка светлина и защитени с ресници, полуотваряше надменната и целомъдрена дъга на устата. Леа се усмихна, виждайки го такъв, какъвто го обичаше: разбунтуван, сетне покорен, неохотно носещ оковите си, неумеещ да бъде свободен. Тя положи ръка върху главата на юношата, който отхвърли нетърпеливо хомота, и зашепна, както успокояваме животинка:

– Хайде... хайде... Какво толкова е станало...

Чудо голямо...

Той се отпусна върху широкото красиво рамо, зарови чело и нос, гушейки се на любимото си местенце, притваряйки вече очи, и затърси окриления си сън от дългите утрини, но Леа го отблъсна.

– Не сега, Шери! Днес ще обядваш у нашата славна Проклетия, а вече е дванайсет без двайсет.

– Нима? Ще обядвам у госпожата? Ти също ли?

Леа се изтегна лениво в леглото.

– Аз не, имам отпуск. Ще ида на кафе в два и половина или на чай в шест, или за по цигара в осем без четвърт... Не бери грижа, все ще има повод да ме види... А и не съм канена.

Шери, който се цупеше прав, засия от лукавство.

– Аз знам, знам защо! Ще дойдат отбрани гости! Ще дойде красивата Мари-Лор със своята префърцунена дъщеря!

Големите сини очи на Леа, които блуждаеха, застинаха неподвижно.

– Да, вярно! Малката е очарователна. Е, не колкото майка си, но все пак е очарователна...

Махни най-после тази огърлица.

– Жалко – въздъхна Шери, докато я откопчаваше. – Щеше да стои добре в кошничката.

Леа се привдигна на лакът.

– Каква кошничка?

– Моята – отвърна с комична надутост Шери. – МОЯТА кошничка с МОИТЕ бижута за МОЯТА сватба...

Той подскочи, падна на краката си след безупречна антреша, бутна вратата с глава и изчезна, крещейки:

– Ваната ми, Роз! По-бързичко! Ще обядвам у госпожата!

„Това е то – помисли си Леа. – Пак ще заваря наводнение в банята, всички кърпи мокри и следи от бръснене в мивката. Виж, ако имах две бани...“

Но се сети както и друг път, че щеше да се наложи да се лиши от един дрешник, да прегради част от будоара, и заключи както и друг път: „Ще потърпя до сватбата на Шери“.

Отново се излегна по гръб и установи, че Шери беше захвърлил предната вечер чорапите си върху камината, долните си гащета върху писалището, а връзката си около врата на един неин гипсов бюст. Усмихна се неволно на този задушевен мъжки безпорядък и полупритвори големите си ведри, по младежки сини очи, съхранили кестенявите си ресници. На четирийсет и девет години Леони Балон, по прякор Леа Лонвал, завършваше благополучно кариерата си на щедро обезпечена куртизанка и жена с добро сърце, на която животът е спестил ласкаещите самолюбието премеждия и

благородните страдания. Тя криеше рождената си дата, ала на драго сърце признаваше, спирайки върху Шери изпълнен със сладно снизхождение поглед, че приближава възрастта, когато ще си позволи някои дребни радости. Обичаше реда, изящното бельо, отлежалите вина, здравословната кухня. На младини като превъзнасяна блондинка, а после в зряла възраст като богата демимонденка не бе допуснала както незаслужения блясък, така и двусмислените подмятания и приятелите ѝ още си спомняха едно надбягване с коне през 1895-а, когато Леа отговори на секретаря на „Жил Блас“, обърнал се към нея със „скъпа актрисо“:

– Актриса ли? О, наистина, скъпи приятелю, любовниците ми са големи бърбивци.

Връстничките ѝ ги беше яд на цветущото ѝ здраве, а младите жени, които модата от 1912-а вече издуваше на гърба и на корема, се присмиваха на пищната Леина гръд – при това и едните, и другите еднакво ѝ завиждаха заради Шери.

– Боже мой! – възкличаваше Леа. – Поне да имаше за какво! Нека ми го отнемат. Не съм го вързала, от време на време излиза и сам.

В това тя лъжеше наполовина, твърде горда с една връзка – понякога казваше „осиновяване“ от любов към прямотата – която траеше вече шест години.

„Кошничката... – повтори си Леа. – Да се задоми Шери... Това не е възможно; не е... хуманно... Да се омъжи младо момиче за Шери – не е ли все едно да се хвърли сърна на кучетата? Хората не знаят какво представлява Шери.“

Тя прехвърляше между пръстите си като броеница огърлицата, запокитена на леглото. Напоследък я сваляше нощем, тъй като Шери, който беше влюбен в красивите бисери и имаше навика да ги гали сутрин, щеше в края на краищата да забележи, че понапълнялата шия на Леа губи белотата си и очертава под кожата отпуснати мускули. Тя я закопча на врата си, без да става, и взе огледало от поличката до леглото.

„Приличам на селянка – безпощадно отсъди тя. – На нормандска селянка, тръгнала с огърлица за картофената нива. Стои ми като на свинче звънче – при това изразът е много мек.“

Сви рамене, строга към това, което най-малко харесваше напоследък у себе си: свежия, здрав, възрумен тен на човек, прекарващ по-голямата част от времето си на открито, способен да стопли яносините зеници, обрамчени с по-тъмно синьо.

Гордият нос все още се радваше на одобрението на Леа. „Нос като на Мария-Антоанета! – твърдеше майката на Шери и не пропускаше никога да добави: – ...Само след

две години милата Леа ще има и брадичка като на Луи XVI.“ Устата с гъсти като мъниста зъби почти никога не избухваше в смях, затова пък често се усмихваше в сговор с големите очи, примигващи бавно и нарядко – усмивка, стократно превъзнесяна, възхвалявана, фотографирана, дълбока и доверчива, на която не можеш да се наситиш.

По повод на тялото Леа казваше: „Известно е, че тяло от добро тесто трае дълго“. Тя все още можеше да показва своето едро, бяло, румено тяло, надарено с дълги крака и изваян гръб като на нимфите от фонтаните в Италия; а задникът с трапчинка и високата гръд можеха, по думите на Леа, да оцелеят „много след сватбата на Шери“.

Тя стана, наметна лек халат и сама дръпна завесите. Обедното слънце нахлу в розовата,

весела, прекалено натруфена стая, обзаведена с отживял времето си разкош: двойни дантелени пердета на прозорците, розов файдешин на стените, позлатени ламперии, замрежени с розов и бял тюл електрически лампи и старинни мебели, тапицирани с модни тъкани от коприна. Леа не се отказваше от тази уютна спалня, нито от леглото

си – забележителен, неподвластен на времето шедьовър от ковано желязо и мед, строго за окото и безмилостно към пищялките.

– Нищо подобно – протестираше майката на Шери, – съвсем не е толкова грозно. На мен тази спалня ми допада. Стилна е, има си свое очарование.

Леа се усмихна при спомена за „славната Проклетия“, прибирайки разпилените си коси.

Напудри си набързо лицето, чувайки хлопването на две врати и шума от препъване на обут крак в някаква лека мебел. Шери се връщаше по панталон и риза, без яка, с побелели от талк уши и в заядливо настроение.